

Com en un ordinador, cal recordar les coses
en l'ordre en el qual l'entropia augmenta.

STEPHEN HAWKING

SÓC UN CADÀVER AMB SORT. Això, esclar, ho dic en un sentit figurat. Altrament no seria aquí, en aquest hotel *low cost* prop de l'aeroport, escrivint aquestes lletres. A més, aquesta afirmació jo no me l'he tret de la màniga. Martin Heidegger havia dit abans que l'home era un ésser per a la mort; parlava de la llibertat. Tranquils que no us donaré la llauna amb Martin Heidegger. Jo no sóc filòsof, però dic que desfer-se del llast que suposa témer la mort té molt a veure amb la llibertat.

Un bon home Heidegger, si no fos perquè també va ser un nazi. Perquè, fins a quin punt una gran contribució al món pot justificar una mala acció? —on és l'element que pondera aquesta qüestió? Jo, per exemple, que no he aportat res al món, que no he fet mal a ningú, per què no hauria de rebre el mateix reconeixement que una, diguem-ne, celebritat?

Jo us ho diré: per la injustícia del món.

El món és injust perquè és atzarós, perquè cada decisió que prenem implica un canvi, un risc. I perquè si la meva decisió col·lisiona amb la decisió del veí, neix un problema, i si això ho multipliquem per set mil milions (que és, si fa no fa, la xifra de la població mundial), tenim un gran problema. Aquesta reflexió mereix que us regali un consell: moveu-vos, preneu decisió

ons, o algú altre les prendrà per vosaltres i la dinyareu. Si no ets una celebritat, si no has inventat la bomba H o envaït l'Afganistan, hauries de seguir amb més raó aquest consell.

Encara que, ben mirat, jo no sóc ningú per donar consells. Ho he perdut tot: la feina, el pis, la parella. S'han mort dues persones del meu entorn, aquest darrer mes, de mort violenta, i sospito que jo hi tingui alguna cosa a veure, directament o indirecta. Ara mateix, la meva vida corre perill. Tot s'ha descontrolat de la nit al dia. Sóc incapaç d'establir quin ha estat el detonant d'aquesta desfeta. Potser la millor manera d'esbrinar-ho seria desfent totes i cadascuna de les accions que m'han dut fins aquí —anar clicant *undo*, com en un ordinador. Malauradament, això és impossible. Així que només em queda rebobinar en el temps, explicar la història des del començament.

Se'm fa difícil fixar un començament. Em pregunto si m'he de remuntar al dia del meu naixement, o fins i tot molt abans. Per fer-vos una idea, això és el mateix que voler explicar si va ser primer l'ou o la gallina. Però m'arriscaré amb un començament més modest.

Un punt de partida podria ser aquest:

Tot va començar una tarda de dimarts, sortint dels magatzems de Plaça Catalunya —sí, crec que aquest serà un bon punt de partida. L'Andreu (Andy), el Sebastià (Sebas) i jo, sortíem per la porta principal, tractant de dissimular la pujada d'adrenalina que suposa omplir il·lícitament l'abric i la motxilla de discos compactes, videojocs, roba esportiva... L'Andy m'havia dit que era molt fàcil omplir l'abric en aquests magatzems, que no totes les càmeres de seguretat funcionaven. Estaven millorant el sistema de seguretat i en algunes plantes encara no s'havia implantat el circuit tancat de videovigilància. Tot això, esclar, li ho havia explicat un col·lega del club de cànnabis, un *fumeta* que treballava de mosso de magatzem a l'edifici, dues plantes per sota del nivell de carrer, prop de la sala de control de càmeres. Jo pensava quina merda de magatzems eren aquests que feien les coses de qualsevol manera, sense prendre precaucions. Tenia set de venjança, no sabia exactament per-

què ni contra qui. També vivia en la inòpia. La venjança era un sentiment abstracte; la inòpia havia estat imbuïda interessadament per algú. Potser, per això mateix tenia set de venjança. Em seduïa la idea que pogués ser més llest que el propietari d'aquests magatzems; pensava que es podien fotre tots plegats, que havia estat una gran sort trobar aquest filó.

—Nil, tinc l'abric a punt de trencar-se! —va exclamar l'Andy.

—Calla i tracta de dissimular una mica, home... —vaig dir jo.

El Sebas era a deu metres; s'havia aturat per culpa d'un perfum: *Eau de Vanille*, de la casa Chanel. Semblava tenir problemes per llevar l'etiqueta magnètica de la capsa.

—Guaita —va mormolar l'Andy—, el de seguretat és a la porta... —Jo vaig mirar cap a un altre cantó.

L'Andy era molt alarmista. Em vaig dir que si creuava la mirada amb el guarda de seguretat ho engegaria tot a rodar. Així que, em vaig fer l'orni i vaig continuar caminant com si res. El Sebas acabava de llevar l'etiqueta; venia panteixant, amb aquell seu caminar d'hipopòtam escaldat. També suava, però això no era una novetat. Vaig pensar que el guarda de seguretat malinterpretaria la seva sudoració, que l'aturaria en qualsevol moment. El Sebas ens havia explicat una vegada el seu *problema* amb la suor. Pel que havia entès, tenia a veure amb una reacció de les glàndules sudorípares eccrines, provocada per una falsa ordre del cervell. Per algun motiu, el seu cervell enviava l'ordre a les glàndules i ell es posava a suar. Era igual que fes fred o calor, ell suava com un formatge manxec. No es podia fer res per aturar-ho. Ens va explicar nosequines collonades més del seu metabolisme, però no ens va quedar molt clar. El cas és que el guarda de seguretat no se'n va ni adonar, i va aconseguir esmunyir-se per la porta lateral, com un turista més.

Havent passat el tràngol, ja al carrer, vam creuar Fontanella i ens vam endinsar a Ciutat Vella. Eren, si fa no fa, les sis de la tarda. La majoria dels carrers del centre tenien encesos els llums de Nadal. Els voltants de Plaça Catalunya semblaven el districte de casinos de Las Vegas. No havia estat mai a las Ve-

gas, però per les pel·lícules se'm figurava un lloc d'allò més vulgar. Jo, com tothom, tenia un somni. El meu somni era viure als Estats Units d'Amèrica, però aquest era un país molt gran, i Las Vegas no era precisament el lloc on voldria començar la meua nova vida.

L'Andy no parava de dir que teníem molta sort de viure a Barcelona, que havíem nascut amb una flor al cul. Jo ja m'estava cansant de la seva xerrameca de sempre. Li vaig ventar un clatellot.

—Collons, què fas! —va exclamar. Li havia caigut la gorra de raper.

—Per què no t'estàs callat fins que arribem a casa? —vaig engargar. M'havia entrat una mica de pànic; tothom sabia que els carrers del centre eren plens de polis camuflats de paisà.

El Sebas, que s'havia endarrerit, va cridar que ens aturéssim.

—Espereu, collons! —va fer, recolzant la mà en una paret.

Quina fila que fèiem! Tots tres enfonyats en aquelles gavar-dines, amb les motxilles a punt de rebentar. Encara no me'n sé avenir com és que havíem aconseguit evitar el control del guarda de seguretat.

—Esperem-lo —vaig dir.

L'Andy es masegava el clatell. —T'has passat tres pobles... —va mormolar. El vaig esguardar amb cara de fàstic. Que m'havia passat, deia. A sobre de donar-nos la llauna des que havíem entrat als magatzems, em volia fer sentir culpable.

Llavors va ser quan la vaig veure a *ella*, creuant el Portal de l'Àngel, en direcció a Via Laietana. Era el primer cop que la veia al carrer, i em va semblar molt més atractiva que quan l'havia vist al Cafè Palau. Duia un vestit de dos peces, de color blau elèctric, i unes sabates negres de taló; vaig pensar que tenia una figura perfecta, per la seva edat.

Se'm va fer estrany veure-la sola; al Cafè Palau sempre l'havia vist acompanyada del seu marit. El Cafè Palau era una cafeteria del Poble-sec; jo hi anava a esmorzar sovint, i sempre que hi anava els trobava asseguts a la mateixa taula. Rebien visites, feien trucades... El Cafè Palau era la seva oficina de treball.

Havia calculat que ella devia tenir uns cinquanta anys; ell, uns deu o quinze més. L'home sempre pagava trinco-trinco, ell era el *paganini*; ella tenia altres qualitats. Tots dos eren argentins. L'amor i els diners no acostumen a fer bona parella; semblaven tolerar-se, potser per les facilitats que ofereix una vida acomodada, o perquè el gènere humà té aquest sentit de la possessió que arriba fins a límits insospitats, qui sap. En tot cas, se'ls veia un matrimoni rodat.

Era un gust observar-la al carrer, d'amagatotis. Em vaig dir que era tota per a mi. Algun cop havíem creuat les mirades al Cafè Palau. Jo sóc bo en això de les mirades, mal m'està de dir-ho. Però ella abaixava els ulls gairebé a l'instant, com si, en detectar aquesta estranya connexió, sentís el rau-rau de la seva consciència. He de confessar que aquest actitud esquívola havia abrandat el meu interès cap a ella. Així doncs, com un *voyeur* que contempla una escena rere un mirall de doble cara, la vaig seguir amb els ulls, fins que es va fer fonedissa entre la gent.

—Ep! desperta, noi! —va fer el Sebas petant els dits.

—Què et passa tio!On collons eres? —va exclamar l'Andy—. T'estàvem dient d'anar al pis i repartir-nos les coses.

—Què... com.... el pis?... Sí, sí, disculpa —vaig fer arronsant el front.

Vaig tornar a la realitat. Vam continuar baixant les Rambles fins al carrer de Sant Pau. L'Andy i el Sebas vivien al Raval. El pis no era gran cosa, el problema d'aquell pis eren les humitats i la pudor de les canonades. Jo no tenia res en contra del Raval, l'ajuntament hi havia posat molts diners, ja ho crec.

Vam arribar al carrer Robador. I vaig pensar en un poema de Charles Bukowski que diu: «*There'll always be money and whores and drunkards down to the last bomb*¹.» Les prostitutes feien cua per entrar als hostals. Putes desvagades i mortes de fàstic per mamar-la gairebé de franc. El carrer n'era ple. I al

1 Sempre hi haurà diners i putes i borratxos fins que caigui la darrera bomba.

voltant d'aquelles flors marcides, tots aquells homenots voletejant com mosques colloneres. També es veia algun xoriço, i una maleta oberta al costat d'un contenidor, i un o dos avis bruts, malgirbats, amb la camisa estripada i els pantalons pixats, remenant els cubells de les escombraries.

Quin desastre de ciutat, pensava. El bo del cas era que l'Andy i el Sebas estaven orgullosos de viure al barri. Amb tot aquest espectacle al carrer Robador, que era el pa de cada dia, jo sempre els hi feia la mateixa broma: «El nom de *Robador* li va com l'anell al dit, oi?!», exclamava en to burleta. Més tard, em vaig assabentar que la prostitució al Raval havia inspirat escriptors de la talla de Camilo José Cela, que havia escrit una mena de guia prostitutal anomenada *Izas, Rabizas y Colipoterras* (Lumen, 1964). O que fins i tot hi havia escriptors que hi havien viscut, com en Manuel Vázquez Montalbán. No obstant això, o precisament per això, el barri tenia alguna cosa especial. Malgrat les putes i els xoriços, i els camells i els pidolaires, i les velles xarugues que corrien pels carrers despentinades i folles.

Vam arribar al número 49 del carrer Robador. Just davant del portal hi havia un grup de negres amb els fardells a l'esquena. Segurament, esperant que la guàrdia urbana acabés de passar per la Rambla del Raval. Aquests païos em queien bé, potser perquè als africans sempre els hi havien donat pel sac. D'alguna manera, això em revoltava. Jo em sentia molt identificat amb ells; malgrat les hòsties, malgrat l'explotació, sempre procuraven servir un somriure a la cara; això era molt significatiu.

La porteria era a les fosques, i el pis era dalt de tot. Com és de suposar, no hi havia ascensor. L'escala era torta, i en alguns trams els graons feien panxa. Pujar al pis d'aquests parell era sempre una aventura perillosa.

—Buf!... ara hem de pujar totes aquestes escales? —vaig rondinar.

—No hi ha més remei, Nil —va fer l'Andy enriolat, una mica com a venjança del clatellot que li havia ventat feia una estona.